

[Ib Thyregod.]

skønne, særligt med henblik på erhvervs-virksomheder.

Der er imidlertid to forhold, jeg gerne vil nævne som spørgsmål, vi ikke har kunnet løse gennem skifteloven. Det ene er problemet om vurderingerne, der som sagt ofte er for lave; her må de, som bliver impliceret i en skiftesag, være opmærksom på, at de har adgang til at begære omvurdering. Navnlig hvor det drejer sig om vurdering af fast ejendom, er vi ude i noget urimeligt, hvis ejendomskyldværdierne skal lægges til grund. Også for løsøres vedkommende kan der være mulighed for at begære omvurdering.

Det andet, jeg gerne vil fremdrage, er et tilfælde, vi heller ikke har kunnet løse gennem skifteloven, og som vi har diskuteret en hel del. Det drejer sig om landejendomme. Der sker det ikke sjældent, at den familie, som gifter en datter bort, overdrager gården, måske oven i købet en slægtsgård, til svigersønnen; man synes, det er naturligt, at han som mand skal have skøde på ejendommen, og så overdrager man den til ham til en lempelig pris. Dette problem har vi ikke kunnet løse gennem skifteloven, men jeg vil gerne advare imod, at man fremtidig følger en sådan fremgangsmåde. Det må være naturligere i disse tilfælde at sikre ejendommen for datteren ved at overdrage den til hende, således at man ikke i tilfælde af separation eller skilsmisse måske efter en kortere tid risikerer, at ejendommen går til svigersønnen.

Det er altså de to ting, jeg gerne vil fremdrage som advarsler — problemer, som ikke er blevet løst gennem skifteloven.

Det blev nævnt, at problemerne omkring ægtefællers beskatning ikke er blevet løst. Jeg kunne have lyst til at nævne et andet problem, vi ofte støder på, nemlig problemet om de gebyrer, der betales ved oprettelse af testamente, de såkaldte notari-algebyrer. De, som har oprettet testamente, ved, at det i reglen er gebyrer af størrelse 18 kr. 33 øre eller 20 kr. 93 øre. Det skyldes, at systemet hviler på mark og skilling; det er det gamle møntsystem fra forrige århundrede, som er omregnet; derfor har vi disse mærkelige brudne beløb. Vi har nu haft en kommission siddende vist i 8 år, som har arbejdet med spørgsmålet. Det

var jo rart, hvis vi kunne få en løsning af dette problem, som i og for sig mere sorterer under finansministeren end under den højtærede justitsminister.

Hagen Hagensen: Ved et lovforslag af denne art går det jo nemt på den måde, at den første ordfører stort set får afgræst hele området, og at der derfor, når man når ned i rækken, ikke er så forfærdelig meget at sige for de efterfølgende ordførere. Det er da også gået sådan her: de to foregående ordførere har stort set nået at gennemgå de enkeltheder i lovforslaget, der har været behandlet i udvalget, og som udvalget er nået til en enstemmig indstilling om i den betænkning, der er afgivet.

Der er imidlertid grund til, synes jeg, at trække nogle enkelte ting frem både om kapitel 5 i skifteloven: om behandling af dødsboer, når der er en efterlevende ægtefælle, og om det efterfølgende kapitel 6: om skifte ved separation og skilsmisse. Om det første, dødsboerne, gælder det, at den støtte til den efterlevende ægtefælle, den ret, den udvidede adgang i det hele taget, der bliver tillagt denne ved lovforslaget, forekommer at være i pagt med tiden, så meget mere som det ofte er hustruen, der får gavn af en sådan regel. Der er bl. a. den nysnævnte § 62 b; her havde man gerne set, at der kunne være fundet en mere smidig ordning, en relativ grænse i stedet for et absolut beløb; men vi er standset ved de 12.000 kr. og mener derved at have taget højde for, at man ikke med det allerførste skal blive nødt til at revidere loven. De 12.000 kr. må vist kunne holde et stykke tid.

§ 63 med dens henstandsregel findes også at være en ordning, som jeg tror vil vise sig at være bedre og smidigere end tinglyst skifteekstrakt, og man kan derfor også på dette punkt sige, at vi er nået et stykke vej videre.

Jeg vil gerne have lov at sige noget om enkeltheder i kapitel 6, som man ikke nåede at få klaret op. Vedrørende § 68 a, stk. 2, har der været spørgsmål om, hvorvidt man ikke kunne have lavet en regel, således at der til et barn over 18 år, som blev boende sammen med en af forældrene, der således havde barnet hos sig også ud over dets 18. år, kunne udtages genstande af boet til barnets brug. Praktiske hindringer har